

Така той си дохождаше често въ заставата. Дохождаше и Тата-Тита. Но той идваше, както лисицата заобикаля курника, предпазливо и безшумно. Азъ го виждахъ неочаквано между войниците, безъ да зная кога е дошелъ, нито пъкъ го виждахъ кога си отиваше. По едно време забелязахъ едно твърде интимно приятелство между моя подофицеръ, Ески-Арапъ и Тата-Тита. Струва ми се само, че забелязахъ това твърде късно. Тата-Тита избѣгваше да ме срещне, или ако ме срещнѣше, гледаше ме лукаво и недовѣрчиво. Разбрахъ, че се върши нѣщо, което се крие отъ мене.

Стаята на подофицира бѣше настрана, нѣкъде въ долния етажъ. Една вечеръ наминахъ покрай нея и погледнахъ презъ прозореца. Вжтре бѣха тримата приятели: подофицерътъ, Ески-Арапъ и Тата-Тита. На камината горѣше огънь, предъ тѣхъ бѣха сложени чаши и шише ракия. Подофицерътъ бѣше отъ Бандерма, младо и доста интелигентно момче. Знаеше турски езикъ по-добре отъ самитѣ турци. Сега той говорѣше за Африка. Виждаше се, че бѣше челъ и Лингвинстона, и Брема, и Майнъ-Рида. Ставаше дума за всичко: за тропическитѣ гори, оплетени съ лияни и пълни съ звѣрове и змии, за пустинята и за миражитѣ, които мамятъ загубенитѣ кервани, за палмитѣ на оазиситѣ и за